

Bilag 1.

Assurandørsocietetet.

København, den 27. Marts 1946.

Til Landstingets Udvalg vedrørende Forslaget om Forlængelse af Loven om Overførelse af Kreditforeningslaan til Serier med lavere Rentefod.

I Anledning af det i Landstinget fremsatte Forslag om Forlængelse af ovennævnte Lov i 2 Aar ønsker Assurandør-Societetets Komité at udtale følgende:

Af den samlede Masse af Kreditforeningsobligationer, der formentlig beløber sig til 5—6 Milliarder Kr., er ca. en Fjerdedel anbragt hos Forsikringselskaberne, og Forsikringsvæsenet er saaledes antagelig den største Ejer af Kreditforeningsobligationer her i Landet. Dette hænger sammen ikke blot med, at Forsikringsvæsenet forvalter saa overordentlig betydelige Midler for Befolkningen og delvis gennem Lovgivning er henvist til at placere disse Midler i Kreditforeningsobligationer, men ogsaa med, at Forsikringsvæsenet har anset disse Obligationer for egnede til en Anbringelse paa langt Sigt til en fast Rente. Ikke mindst for Livsforsikringselskaberne, der afslutter Kontrakter med de forsikrede paa langt Aaremaal (gennemsnitlig 30—40 Aar) baseret paa en bestemt Forrentning af de forvaltede Midler, er en saadan fast Anbringelse en Nødvendighed.

Kreditforeningsinstitutionen er ganske vist saaledes indrettet, at Laantagerne med kort Varsel kan opsigte deres Laan og Kreditforeningerne foretage en tilsvarende ekstraordinær Udtrækning af Obligationer, hvorved Laantagerne under et faldende Rentniveau med kort Varsel kan udnytte Rentefaldet og fremtvinge et tilsvarende Rentetab hos Obligationsejerne. Men denne noget ensidige Indretning af Realkreditinstitutionen har ikke tidligere medført alvorlige Konsekvenser, bl. a. fordi individuelle Konverteringer normalt ikke kan gennemføres uden Kørstab og Omkostninger, der, hvis de ikke kan dækkes paa anden Maade, maa tilvejebringes ved en Forhøjelse af Kreditforeningslaanet, hvortil kræves Samtykke af Efterpanthaverne. Der ligger heri en Bremse paa de individuelle Konverteringer, men denne Bremse har Staten fjernet ved den ovennævnte Lov, der fritager Laantagerne for at fremskaffe det nævnte Samtykke fra Efterpanthaverne. Staten har derigennem medvirket til at fremme Konverteringer i meget betydeligt Omfang, først fra $4\frac{1}{2}$ til 4 pCt. p. a. og nu i den seneste Tid yderligere fra 4 til $3\frac{1}{2}$ pCt.

Loven er af en ganske ekstraordinær Karakter, idet den griber ind i bestaaende Retsforhold, og den kan efter Komiteens Mening kun motiveres med en Nødsituation, som man ikke kan anerkende nu er til Stede.

Den i de forløbne 5 Aar paa Grundlag af Loven gennemførte Konvertering af Kreditforeningslaanene fra $4\frac{1}{2}$ til 4 pCt. har Forsikringsvæsenet kunnet bære, bl. a. fordi Livsforsikringsvæsenets Præmier er beregnet paa Grundlag af en Rentefod af 4 pCt. Den nu i Gang værende Konvertering fra 4 til $3\frac{1}{2}$ pCt. vil derimod fuldstændig forrykke Grundlaget for de løbende Forsikringskontrakter, navnlig i Livsforsikringen, og vil, hvis den fortsætter, nødvendigvis medføre store Tab og gøre en Præmieforhøjelse paakrævet.

Med Hensyn til den løbende Livsforsikringsbestand kan oplyses, at hvis Rentefaldet medfører, at Selskaberne ved Beregningen af deres Præmiereserve maa